

Översyn av det skatteadministrativa sanktionssystemet

Av hovrättsfiskalen Claes Werdinius

Det s k skatteadministrativa sanktionssystemet infördes 1972. Samtidigt reformerades reglerna om skattebrott genom en ny lag, skattebrottslagen. Syftet med reformen var bl a att skapa enkla och effektiva påföljder på skatte- och avgiftsområdet. Man ville avskaffa den tidigare ordningen med åtal och domstolsförfarande vid lindrigare förseelser.

Systemet med en i administrativ ordning påförd avgift som påföljd i stället för straff innebar en betydande nyhet i svenskt rättsväsende. I flera länder finns sådana sanktionssystem sedan lång tid tillbaka, bl a i våra nordiska grannländer, Frankrike, Förbundsrepubliken Tyskland, Storbritannien, Österrike samt i Kanada och USA. Sedermera har i Sverige liknande system införts på andra rättsområden, t ex i fråga om olovligt byggande.

Efter den genomgripande reform, som det skatteadministrativa sanktionssystemet innebar, ansågs det påkallat att låta värdera erfarenheterna från den praktiska tillämpningen. Systemet hade också på vissa punkter mött kritik. På våren 1975 tillsatte dåvarande finansministern en utredning och uppdrog åt denna att se över både de materiella och formella reglerna i det skatteadministrativa sanktionssystemet. Uppdraget var så till vida begränsat att utredningen beträffande de särskilda avgifterna enligt taxeringslagen (TL) hade att anpassa sitt arbete till statsmakternas ställningstagande till frågan om vilken myndighet som skall besluta om dessa avgifter.

Utredningen, som har antagit benämningen skattetilläggsutredningen, påbörjade sitt arbete i slutet av augusti 1975 och beslöt att i första hand se över reglerna om eftergift av de nu förevarande påföljderna och att inom ramen för befrielsegrunderna lägga fram förslag om differentiering av sanktionernas storlek.

Utredningen har nu avgett ett delbetänkande (SOU 1977:6) Översyn av det skatteadministrativa sanktionssystemet 1. I detta framläggs förslag om lägre skattetillägg i vissa fall där risken för skattebortfall för det allmänna är förhållandevis liten på grund av att kontrollmaterial regelmässigt är tillgängligt vid granskningen av den skattskyldiges uppgifter. Vidare föreslås regler som utvidgar möjligheterna att efterge särskild avgift samt regler som gör det möjligt att jämka skattetillägg. Slutligen föreslås författningsändringar som avser vissa processuella frågor m m.

I det följande skall lämnas en kort redogörelse för utredningens överväganden och förslag.

Allmänt

I sina allmänna överväganden berör utredningen inledningsvis ett par frågor av mer principiell räckvidd. Den ena gäller hur man bör se på de administrativa påföljderna från rättslig synpunkt. Den andra avser det förhållandet att avgifterna utgår oberoende av om den skattskyldiges förfarande eller underlåtenhet är en följd av uppsåt eller oaktsamhet. Hur man ställer sig till dessa spörsmål har enligt utredningen viss betydelse för hur man kommer att bedöma detaljfrågorna.

När det gäller frågan om de skatteadministrativa sanktionernas rättsliga natur anser utredningen att avgifterna har en speciell karaktär som bör medföra att de uppfattas som en särskild form av sociala reaktioner och inte som straff. Uppgiftsskyldigheten enligt skatte- och avgiftsförfattningarna understryks genom att vissa avgifter utgår när denna inte fullgörs. Det övervägande antalet av dem som åläggs skatte- eller avgiftstillägg är ej att anse som brottslingar i social mening. De har däremot åsidosatt en rättsplikt gentemot det allmänna. Det påtryckningsmedel som är avsett att trygga denna rättsplikt har därför trätt i funktion. Detta sätt att uppfatta sanktioner av nu förevarande art förekommer enligt utredningen även i utländska rättssystem med regler om påföljder som beslutas i administrativ ordning. Den typ av förseelser, som motsvarande påföljder i tysk rätt är avsedda att träffa, betecknas "Steuerordnungswidrigkeiten". Enligt juridisk terminologi är Ordnungswidrigkeiten ej att anse som brott. Sanktionerna mot dem betraktas inte heller som straff utan som påtryckningsmedel avsedda att tvinga fram en bättre ordning (ein Aufruf zur Ordnung).

Den gällande ordningen att avgifterna påförs även om försumligheten har berott på "rent slarv" eller glömska har — framhåller utredningen — kritiserats i olika sammanhang. Utredningen anser sig emellertid efter studier av olika utländska skatteadministrativa sanktionssystem kunna konstatera, att de system som för beslut om påföljd kräver uppsåt eller oaktsamhet i någon form ej av den anledningen utesluter fall av försumlighet som det svenska sanktionssystemet omfattar, om befrielsereglerna beaktas. Frågan huruvida en skattskyldig har undanhållit belopp från beskattning av uppsåt, grov oaktsamhet eller oaktsamhet i det enskilda fallet kan enligt utredningens mening inte med säkerhet avgöras ens efter en ingående undersökning, frånsett sällsynta fall. Vid den praktiska tillämpningen är man därför hänvisad till att bedöma skuldfrågan med hjälp av presumtioner, sådana som att ett större belopp i allmänhet antas ha hållits undan av grov oaktsamhet eller uppsåt och att obetydliga belopp har utelämnats på grund av glömska. Utredningen finner det i princip otjänligt att gradera skattetilläggen efter den subjektiva skulden hos den skattskyldige med hänsyn till att felaktigheter, som till det yttre ter sig likadana, subjektivt kan ha sin grund i oförstånd, oaktsamhet, grov oaktsamhet eller uppsåt.

Utredningens förslag innebär i huvudsak följande.

Lägre skattetillägg i vissa fall

Utredningen föreslår, att skattetillägg enligt TL på grund av oriktig uppgift skall beräknas efter 25 i stället för 50 procent, om uppgiften har eller hade kunnat rättas med ledning av visst kontrollmaterial, som i princip skall vara tillgängligt för taxeringsnämnden.

Gemensamt för dessa fall är enligt utredningen det förhållandet att risken för att den oriktiga uppgiften skall undgå upptäckt är obetydlig. På den subjektiva sidan motsvarar denna låga risk vanligen att den skattskyldige inte har avsett att dra undan skatt genom felaktigheten. I dagligt tal brukar hans förfarande betecknas som "slarv". Motsvarande uttryck inom straffrätten är "oaktsamhet" eller "grov oaktsamhet". Det avgörande motivet bakom förslaget att mildra reaktionen i det nu avsedda fallet är emellertid, att risken för att den oriktiga uppgiften inte skulle upptäckas oftast är obetydlig på grund av att det kontrollmaterial, som bestämmelsen anger, skall vara tillgängligt vid taxeringen utan att taxeringsnämnden behöver ta särskilda initiativ för detta.

Det relevanta kontrollmaterialet enligt utredningsförslaget är taxeringsavi, den skattskyldiges självdeklaration för det nästföregående beskattningsåret, underrättelse från annan taxeringsnämnd samt kontrolluppgift m m, som annan utan anmaning skall lämna till ledning för den skattskyldiges taxering. Som villkor föreslås vidare gälla, i fråga om underrättelse från annan taxeringsnämnd att underrättelsen har varit tillgänglig vid taxeringen och i fråga om kontrolluppgift, att den har kommit in till vederbörande myndighet.

Utredningen föreslår ett par undantag från bestämmelsen om den lägre procentsatsen. Om det av omständigheterna får anses uppenbart att den skattskyldige har lämnat den oriktiga uppgiften i syfte att dra undan skatt skall skattetillägget beräknas efter den högre procentsatsen. Vidare får den lindrigare avgiftsberäkningen inte medföra att den skattskyldige helt undgår skattetillägg genom att det kommer att understiga gränsen för påföring av sådan avgift, d v s 100 kr.

Eftergift av särskild avgift

Utredningen föreslår, att skattetillägg skall kunna efterges med viss del av avgiften. Inom hela tillämpningsområdet för sanktionssystemet skall eftergift kunna medges med hälften av det tillägg som eljest skulle ha utgått. Enligt förslaget krävs härför att det skall föreligga sådan omständighet som f n skall beaktas vid fråga om befrielse men att denna ej är så uttalad att hela avgiften bör efterges. Eftergift med hälften skall i vissa fall också kunna medges med hänsyn till den skattskyldiges ekonomiska och sociala situation. Utredningen föreslår dock att den sistnämnda jämningsmöjligheten begränsas till skattetillägg enligt TL och att den skall avse endast fysiska personer. Begränsningen är enligt utredningen motiverad av att avgiften påverkas av progressiviteten i beskattningen och att det inom den direkta beskattningen finns sär-

skild anledning till att kunna ta sociala hänsyn. Regeln om eftergift med hälften av avgiften skall givetvis tillämpas även i fråga om sådant skattetillägg som enligt utredningens förslag bör beräknas efter 25 procent i stället för 50 procent.

Utredningen föreslår därjämte att skattetillägg vid vissa fel i samband med redovisning av mervärdeskatt skall kunna jämkas avsevärt. Det gäller här fel som är svåra att undvika till följd av att mervärdeskatt redovisas på grundval av löpande bokföring. Felaktigheten skall vara sådan att den i princip kan uppstå även i välordnade räkenskaper. Enligt utredningsförslaget skall i fall där hel eftergift av skattetillägg inte kan medges avgiften dock kunna efterges med tre fjärdedelar om den avser oriktig uppgift som beror på felräkning, misskrivning eller annat uppenbart förbiseende i ej avslutad bokföring och tillägget eljest skulle framstå som uppenbart obilligt.

De föreslagna jämningsmöjligheterna innebär, att tillämpningen av sanktionsreglerna i viss utsträckning försvåras. Utredningens förslag i nu förevarande avseende går emellertid endast ut på att skattetillägg under vissa förutsättningar skall kunna jämkas med en på förhand bestämd bråkdel av den avgift som eljest skulle ha utgått. Enligt utredningens uppfattning bör det merarbete som föranleds av de föreslagna jämningsreglerna kunna hållas inom rimliga gränser.

Utredningen anser att det inte finns några beaktansvärda skäl för att förseningsavgift skall kunna jämkas och föreslår därför att bestämmelserna härom skall — i likhet med vad som tidigare har skett i TL — utgå ur lagen om mervärdeskatt (ML), lagen om förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning (FFL) och lagen om uppörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m m (AVGL). Inom vägtrafikbeskattningen bibehålls för ett särskilt fall den nu förefintliga möjligheten att sätta ned förseningsavgift.

Någon väsentlig ändring av reglerna om hel eftergift är enligt utredningen inte påkallad. Vissa ändringar föreslås i lagtexten på denna punkt men dessa har gjorts i förtydligande syfte.

Utredningen anser att möjligheterna att befria från förseningsavgift bör begränsas i ett visst avseende. Denna kan f n efterges helt om det belopp som kunde ha dragits undan på grund av underlåtenheten att deklarerat i rätt tid är att anse som ringa. Enligt utredningsförslaget skall förseningsavgift ej kunna eftergivas på denna grund. Det utesluter givetvis ej att eftergift medges i ursäktliga fall.

Skattetillägg för oriktig uppgift i skatteprocess

F n kan skattetillägg inte påföras om skattskyldig har lämnat oriktig uppgift först i mål om taxering eller skatt. Utredningen anser att intresset av att skattskyldigs uppgifter är riktiga bör skyddas, även när uppgifterna lämnas i skatteprocess. Deklaration som skall avges på heder och samvete kan ju lämnas i vilken instans som helst. Detsamma gäller skriftlig uppgift med relevanta fakta som då de lämnas till taxeringsnämnden föranleder skattetillägg

för oriktig uppgift. Utredningen föreslår därför en regel om att skattetillägg skall utgå vid oriktig uppgift i mål om taxering eller skatt. Den bör dock tillämpas med en viss restriktivitet för att den inte skall komma att omfatta argumentation i rättsfrågor eller beträffande bevisläget. En oriktig uppgift i processen skall enligt utredningsförslaget föranleda skattetillägg endast om den är sådan att tillägg skulle ha påförts om den skriftligen hade lämnats till ledning vid taxeringen resp vid fastställande av skatt.

Skattetillägg för oriktig uppgift vid skönstaxering

Deklaration skall vara undertecknad av den skattskyldige eller dennes ställföreträdare om den skall anses vara lämnad i behörig ordning. Uppgift som inte har lämnats på deklarationsblankett men på undertecknad handling är inte heller avgiven på föreskrivet sätt. En taxering som bestäms med ledning av sådan handling anses skönsmissigt fastställd. Äsätts en högre taxering än vad handlingen utvisar påförs skattetillägg på det tillagda beloppet. Skattetillägg vid skönstaxering på grund av utebliven deklARATION skall undanröjas resp sättas ned om deklARATION lämnas inom vissa tidsfrister. Detta innebär att en skattskyldig helt kan undgå påföljd för oriktig uppgift i det nu avsedda fallet, om han inger en undertecknad deklARATION inom viss tid från det han har fått meddelande om skönstaxeringen. Utredningen anser denna ordning otillfredsställande och föreslår därför en regel om att skattetillägg skall påföras på grund av oriktig uppgift vid taxering resp beskattning, som har bestämts skönsmissigt, till den del denna innefattar rättelse av oriktig uppgift. Motsvarande föreslås på AVGL:s område.

Nedsättning i stället för undanröjande av skattetillägg på grund av utebliven deklARATION, m m.

Enligt nuvarande ordning skall, som framhållits i det föregående, skatte- resp avgiftstillägg på grund av utebliven deklARATION resp arbetsgivaruppgift undanröjas om behörig handling kommer in inom viss tid. Den skattskyldige eller avgiftsskyldige kan i sådant fall avvakta myndighetens beslut och därefter avge en deklARATION som är anpassad till vad som har bestämts skönsmissigt. Något som helst tillägg utgår då inte. Den nuvarande regeln om undanröjande av skattetillägg kan således ge anledning till riskfri spekulation i myndigheternas beskattningsåtgärder. Utredningen föreslår därför, att skatte- resp avgiftstillägg till viss del under alla omständigheter skall kvarstå i det nu avsedda fallet, där inte eftergift bör medges. Sanktionen har enligt utredningsförslaget utformats något olika för de olika skatteområdena och avgiftsområdet.

Skattetillägg enligt TL vid skönstaxering på grund av utebliven deklARATION skall — enligt vad utredningen föreslår — sättas ned till 5 procent av det tillägg som eljest skulle utgå, om deklARATION lämnas inom två månader från meddelande om beslutet om skattetillägg. Den nuvarande bestämmelsen om

nedläggning av skattetillägg för fysisk person till 10 procent bibehålls. Utredningen föreslår emellertid att den utsträcks till att avse även juridisk person. Möjligheten att få skattetillägg i det nu avsedda fallet nedsatt avser att förmå den skattskyldige att komma in med uppgifter som grundas på hans eget deklarationsunderlag. Myndighetens behov och intresse att få in deklARATION minskar givetvis om myndigheten själv har bildat sig en närmare uppfattning om den skattskyldiges inkomst- och förmögenhetsförhållanden. Utredningen föreslår därför att avgift av nu förevarande slag inte skall kunna sättas ned om deklARATION kommer in sedan den skattskyldige har fått skriftligt meddelande om resultatet av taxeringsrevision eller taxeringsintendents yrkande hos skatterätten om höjning av den taxering som tillägget avser eller om eftertaxering för samma taxeringsår.

I fråga om den indirekta beskattningen föreslår utredningen att skattetillägget skall utgå med fasta belopp om deklARATION kommer in inom vissa tidsfrister. Liksom i TL föreslås två tidsfrister inom vilka avgift av nu förevarande slag automatiskt skall sättas ned. Den ena går till ända två månader efter den månad då den skattskyldige har fått del av beslutet om skattetillägg, medan den andra löper ut åtta månader efter den månad då deklARATION senast skulle ha lämnats. Kommer deklARATION in inom den första respittiden sätts tillägget ned till 250 kr och inom den andra till 500 kr. Dessa är de maximala belopp som i sådana fall skall kvarstå inom de angivna tidsfristerna. För de fall dessa belopp överstiger hälften resp tre fjärdedelar av det påförda tillägget skall detta i stället sättas ned till belopp som motsvarar dessa kvotdelar. Den nu beskrivna nedsättningsregeln saknar enligt utredningen egentlig funktion vid efterbeskattning och skall därför enligt förslaget inte gälla i sådant fall. Inte heller skall den tillämpas sedan resultatet av skatterevision har meddelats den skattskyldige eller fråga har väckts om höjning av skatten för den redovisningsperiod som skattetillägget avser. Liknande regler föreslås för FFL.

Inom vägtrafikbeskattningen är av vissa skäl möjligheten att undanröja tillägg i det nu avsedda fallet ej ändamålsenlig. I utredningsförslaget har därför bestämmelsen härom utgått ur lagtexten.

I fråga om AVGL föreslår utredningen, att avgiftstillägg vid uppskattning av avgiftsunderlag på grund av utebliven arbetsgivaravgift skall sättas ned till 25 procent av det tillägg som eljest skulle ha utgått, om arbetsgivaravgift lämnas inom tre veckor från det att arbetsgivaren har fått del av beslutet om avgiftstillägg.

Processuella frågor

Vissa av de nu föreslagna ändringarna medför att vissa processuella bestämmelser måste ändras. Förslaget om skattetillägg för oriktig uppgift i skatteprocessen fordrar en viss processuell reglering. Emellertid har utredningen funnit det påkallat att även från andra utgångspunkter se över besvärsmöjligheterna.

Enligt uttalande i förarbetena (prop 1971:10 s 275) bör yrkande om prövning av särskild avgift anses föreligga från den skattskyldige även om detta har kommit till uttryck endast i hans argumentering — här avses argumentering i skattemål. Detta uttalande har medfört vissa problem i rättstillämpningen. Utredningen föreslår att skattskyldigs yrkande om undanröjande eller nedsättning av skattetillägg skall prövas så länge den taxering som tillägget avser inte har vunnit laga kraft.

Den nu föreslagna bestämmelsen har enligt utredningens uppfattning sannolikt mindre betydelse i fråga om förseningsavgift. Det kan dock förekomma fall där den skulle fylla en funktion. Utredningen föreslår därför att besvärregeln skall omfatta även förseningsavgift.

På grund av 116 j § TL gäller f n bestämmelserna om extraordinär besvär rätt i 100 och 101 §§ nämnda lag i tillämpliga delar även i fråga om skattetillägg och förseningsavgift. Utredningen föreslår emellertid särskilda bestämmelser om extraordinära besvär beträffande skattetillägg. Enligt förslaget skall sådana besvär kunna anföras hos skatterätten med yrkande om att skattetillägg skall undanröjas eller sättas ned om klaganden för detta kan åberopa tidigare inte framförd omständighet eller nytt bevis. Denna besvär rätt, som endast kan verka till skattskyldigs fördel skall liksom 100 § TL kunna åberopas även av taxeringsintendent. Den föreslagna besvärstiden i det nu avsedda fallet är densamma som eljest gäller för besvär i särskild ordning enligt TL.

Taxeringsintendents besvär rätt regleras f n i 116 g § TL. Enligt detta lagrum har han rätt att hos skatterätten yrka att särskild avgift skall påföras eller ändras. För han talan i fråga om taxering eller eftertaxering skall han föra talan om särskild avgift i samband därmed. Någon besvärstid har inte särskilt angetts. Vad som eljest föreskrivs om besvärstiden i TL gäller därför i tillämpliga delar i fråga om besvär i avgiftsfrågan.

Utredningen föreslår, att den ordinarie besvärstiden för taxeringsintendents talan mot lokal skattmyndighets avgiftsbeslut skall förlängas till utgången av året efter taxeringsåret.

Eftersom taxeringsmål är s k beloppsprocess tas en kvittningsinvändning regelmässigt upp till prövning. Däremot är det f n inte generellt möjligt för taxeringsintendent att yrka att särskild avgift skall påföras i den mån hans kvittningsinvändning godtas. I många sådana fall måste han därför avstå från att framställa invändningen i taxeringsmålet och i stället föra talan om eftertaxering och skattetillägg i samband därmed. Utredningen anser att förfarandet är processuellt otympligt och föreslår en regel som medger rätt för taxeringsintendent att yrka skattetillägg vid invändning om kvittning i det nu avsedda fallet.

Enligt utredningsförslaget skall även oriktig uppgift i skattemål kunna föranleda skattetillägg. Det bör självfallet ankomma på taxeringsintendent att yrka att sådan avgift skall påföras. Har uppgiften godkänts i skattemålet kan sådan talan föras i samband med yrkande om eftertaxering. Talerätten måste däremot särskilt regleras för det fall uppgiften inte godtagits. Enligt

förslaget krävs att den oriktiga uppgiften verkligen har prövats i målet och underkänts. Är målet desert skall oriktig uppgift i detta således inte kunna leda till skattetillägg. Det finns nämligen enligt utredningens mening inte behov av skydd mot oriktig uppgift i en skatteprocess, om uppgiften inte har skapat risk för en felaktig taxering. En sådan risk föreligger däremot om oriktig uppgift återtas av den skattskyldige eller han återkallar sin talan. Har denna åtgärd inte skett frivilligt skall skattetillägg kunna påföras för oriktig uppgift i processen, liksom detta kan ske när oriktig uppgift i deklaration har rättats. Vidare finns enligt utredningen skäl att tidsmässigt begränsa taxeringsintendents möjlighet att yrka avgiftspåföring i det nu avsedda fallet. Utredningen föreslår att sådant yrkande för att kunna prövas skall framställas inom ett år från utgången av den månad då slutligt beslut har meddelats i taxeringsmålet. Av processuella skäl bör yrkandet framställas hos skatterätt, oavsett i vilken instans den oriktiga uppgiften har lämnats.

Enligt 101 § TL får taxeringsintendent besvara sig i särskild ordning även till skattskyldigs nackdel om dennes taxering har blivit oriktig på grund av felräkning, misskrivning eller annat uppenbart förbiseende. Utredningen föreslår att detsamma skall gälla även i fråga om påföring av skattetillägg.

Enligt riksskatteverkets föreskrifter bör eftergiftsbestämmelserna i viss utsträckning iakttas ex officio. Utredningen anser att detta bör lagfästas genom en regel, att eftergiftsbestämmelserna skall beaktas även om yrkande härom ej har framställts, i den mån detta föranleds av vad som förekommit i ärendet eller målet om särskild avgift.

Utredningen föreslår att beslut om särskild avgift skall ange skälen för beslutet, tillämpligt lagrum, den procentsats efter vilken avgiften skall beräknas och underlaget för avgiftsberäkningen. Beträffande förseningsavgift skall beslutet ange avgiftens storlek. Det sistnämnda torde medföra att besvär över felaktigt uträknad förseningsavgift skall föras i den ordning som gäller för besvär i taxeringsmål.

Utredningens förslag om besvärsmål m m i avgiftsmål får till följd, att motsvarande bestämmelser i TL inte skall tillämpas i sådant mål. Dessa undantas därför uttryckligen. Även föreskriften i 105 § TL om överflyttning ex officio av taxering på annan skattskyldig och bestämmelserna om eftertaxering i 114 § TL föreslås exkluderade.

Sanktionssystemet för de indirekta skatterna och enligt AVGL föreslås bli kompletterat efter förebild av de föreslagna ändringarna i TL. Därvid har hänsyn tagits till de olikheter som finns i förfarandena.

Utredningen har funnit det påkallat att föreslå vissa ändringar i uppborrdslagen (UBL). En del av dessa betingas av ändringsförslagen i fråga om TL och är av redaktionell art. I sakligt hänseende föreslås ändringar som syftar till att restitution av särskild avgift enligt TL skall följa samma regler som i dessa avseenden gäller för inkomstskatt. Ett tillägg föreslås i förtydligande syfte i reglerna om anstånd med betalning av sådan avgift.

Ikraftträdande m m.

Enligt utredningens mening bör de föreslagna bestämmelserna i huvudsak träda i kraft den 1 januari 1978. De materiella bestämmelserna vare sig de verkar mildrande eller skärpande i fråga om storleken av avgift föreslås gälla fr o m taxeringsåret 1978 resp motsvarande beskattningsperiod inom de övriga beskattningsområdena som omfattas av sanktionssystemet. Från nu angivna princip görs emellertid det undantaget, att de nya bestämmelserna generellt skall gälla i fråga om avgift för felaktighet eller underlåtenhet från skattskyldigs sida som inträffat först efter ikraftträdandet.

Anm.: Önskemål om en uppmjukning av reglerna om skattetillägg har framförts från flera håll. Bl a har skatteutskottet i ett av riksdagen godkänt betänkande (SkU 1975/76:47) framhållit att det är angeläget att nya regler på detta område om möjligt kan träda i kraft redan år 1977. — I prop. 1976/77:92 föreslås bl a en lindring av reglerna om skattetillägg enligt TL. Enligt förslaget skall skattetillägg utgå med 25 i stället för 50 % i sådana fall där oriktig uppgift i självdeklaration har kunnat rättas med ledning av kontrollmaterial som normalt är tillgängligt för TN. Dessa regler, som avses gälla fr o m 1977 års taxering, utgör ett första steg i den mera omfattande översynen av bestämmelserna om skattetillägg och förseningsavgift som skattetilleggsutredningen arbetar med.

Red